

número 15

Setembre 2022

L'illa dels LLIBRES

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

El Port de...
am... Setmana
Conte... llers, lectura

SEBASTIÀ ALZAMORA

PREMI L'ILLA DELS LLIBRES 2022

Continguts

04

6

12

04

Sebastià Alzamora rep el 12è Premi L'Illa dels Llibres

11

Carta de Sebastià Alzamora als lectors de L'Illa dels Llibres

12

Nou èxit de La Setmana del Llibre en Català

14

Marlowe torna al cinema

18

El Divan de L'Illa amb Laia Aguilar

El mes de setembre és el mes que més ens agrada. Arrenca una nova temporada literària i l'iniciem amb el lliurament del Premi L'Illa dels Llibres. Un guardó a obra publicada i on els lectors són els qui decideixen amb el seu vot l'obra guanyadora.

Enguany, la novel·la "Ràbia" de Sebastià Alzamora ha estat l'obra guanyadora.

En aquest nou lliurament de la revista digital li dediquem reportatges i entrevistes al premi i al guardonat, l'escriptor mallorquí Sebastià Alzamora.

La bona acollida del PREMI L'ILLA DELS LLIBRES ens impulsa un any més a continuar la nostra tasca. que vam iniciar fa gairebé setze anys, oferint als nostres lectors l'actualitat literària.

Jordi Milian
Director de L'Illa dels Llibres

07 Entrevistem a Sebastià Alzamora

13 Entrevistem a Joan Carles Girbés, president de La Setmana

16 Comanegra i els drets de Jordi Cussà

17 "Joseph Anton o la reencarnació de Salman Rushdie", per Martí Gironell

“Ràbia” de Sebastià Alzamora guanya el 12è Premi L’Illa dels Llibres

Els lectors de L’Illa dels Llibres premien amb els seus vots la novel·la de l’escriptor mallorquí.

La novel·la **“Ràbia”** (Proa) de Sebastià Alzamora ha guanyat el **12è Premi L’Illa dels Llibres** que s’atorga per votació popular amb la idea d’escollir el llibre l’any.

L’Illa dels Llibres ha seleccionat 15 títols publicats entre el mes d’agost de 2021 i juliol de 2023 i que han estat escrites o traduïdes al català. Els lectors de L’Illa dels Llibres ha decidit amb el seu vot, en aquesta edició s’han rebut més de 3.000 vots, la novel·la guanyadora.

“Ràbia” de Sebastià Alzamora (Proa), ha estat la novel·la més votada d’aquesta edició, amb 272 vots, seguida de **La llibretera de París** de Kerri Maher (Navona) amb 251 vots, **Junil a les terres dels bàrbars** de Joan Lluís-Lluís (Club editor) amb 241 vots, **El mag** de Colm Toibin (Amsterdam) amb 237 i **El cas Alaska Sanders** de Joel Dicker (La Campana) amb 228 vots.

Eduard Màrquez, Coia Valls, Albert Sánchez Piñol, Care Santos, Alejandro Palomas, Maria Carme Roca, Rafel Nadal, Eva Baltasar, Marta Orríols, Mar Bosch, Jordi Cussà han estat els guardonats en les anteriors edicions.

Sebastià Alzamora (Llucmajor, 1972) ha estat distingit amb el Premi Josep Pla, Premi Ciutat de Palma, Premi Sant Jordi i Premi de la Crítica Serra d’Or. Ha estat traduït al francès, l’italià, el castellà, l’anglès, el portuguès, el polonès i el danès. Col·labora en diversos mitjans com Serra d’Or, Lluç, El Mirall, El Temps, Avui, Diari de Balears, Diario de Mallorca i Ara. És autor de les novel·les L’extinció, Sara i Jeremies, La pell i la princesa, Nit de l’ànima, Miracle a Llucmajor,

Crim de sang, Dos amics de vint anys, La Malcontenta, Reis del món i Ràbia que ha estat guardonada amb el Premi L’Illa dels Llibres. També és autor dels poemaris Mula morta, El benestar, La part visible i La netedat.

“RÀBIA” DE SEBASTIÀ ALZAMORA

Després de ‘Reis del món’, Alzamora presenta “Ràbia”, una novel·la sobre la relació d’un home solitari i el seva gossa Taylor. L’home de qui no es revela la seva identitat viu a la zona de xalets adossats del nucli turístic de Bellavista, en una illa mediterrània sense nom.

Un dia la Taylor mor enverinada, sense que el seu amo sàpiga qui pot haver-ho fet, ni per què. Tampoc

comprenderà una altra mort absurda, la d’una persona amb qui coincidien sovint quan passejava la gossa, víctima d’un incident de carrer vora un bar de tatuatges regentat per una parella de serbis. Mentre l’home intenta assumir aquests fets, es veu abocat a considerar la relació que té amb el món que l’envolta: un entorn impersonal, degradat per la corrupció i el descontrol, on, tanmateix, el sorprendran fulguracions de bellesa i d’autèntica amistat.

L’acte del lliurament del premi es va realitzar en el marc de La Setmana del Llibre en Català el 10 de setembre.

Sebastià Alzamora rep el 12è Premi L'Illa dels Llibres

L'acte celebrat la Setmana del Llibre en Català va comptar amb la presència de l'autor, i l'editor Josep Lluç. L'escriptora Coia Valls va fer lectures de fragments de la novel·la "Ràbia" i el director de L'Illa dels Llibres, Jordi Milian va ser el presentador de l'acte.

La novel·la "Ràbia" (Proa) de Sebastià Alzamora ha guanyat el 12è Premi L'Illa dels Llibres que s'atorga per votació popular amb la idea d'escollir el llibre de l'any.

El lliurament del Premi L'Illa dels Llibres s'ha dut a terme en el marc de la celebració de la 40a Setmana del Llibre en Català.

L'acte ha comptat amb la presència de l'escriptor **Sebastià Alzamora** i l'editor **Josep Lluç**. Conduït per **Jordi Milian** director de L'Illa dels Llibres, la cerimònia de lliurament del premi també ha estat present l'actriu i escriptora **Coia Valls** que ha fet lectura de fragments de l'obra guardonada.

Sebastià Alzamora s'ha mostrat molt satisfet pel premi i ha volgut agrair als

lectors el seu suport **"em fa una il·lusió enorme poder afegir-me a la nòmina espectacular de guardonats amb el Premi L'Illa dels Llibres"**. També ha destacat que es tracta d'un premi a obra publicada on el jurat són els mateixos lectors **"molta il·lusió que el premi sigui per votació dels lectors a diferència d'altres premis"**.

Alzamora ha assegurat que **"Ràbia" és una novel·la "que amb prou feines té història i gairebé no té ni sinopsi on un home viu a un nucli turístic en companyia d'una gossa; un bon dia (un mal dia, un dia pèssim) l'animal mor enverinat. En principi, això és tot: hi ha algunes altres coses, però essencialment es tracta d'això"**.

Una obra que recull **"una història que a**

força de no tractar de res, va acabar tractant de tot". De temes que "em va interessar tractar en aquell moment i que tot sovint tracto en els meus llibres". Per l'escriptor "Ràbia" parla de "la voluntat, del desarrelament, del misteri que alguns dirien de l'absurd de viure, de la memòria personal i col·lectiva, de la cobdícia, de la violència, dels llocs devastats per la lletjor i per l'estupidesa, del mal i del bé comú i la solidaritat." Finalment, assegura que "Parla de la ràbia i de l'opció de no enrabiar-nos".

Alzamora ha assegurat que **"Quan vaig acabar d'escriure-la, me'n vaig sentir satisfet, però m'inquietava la pregunta de si hi havia lectors per a una novel·la com Ràbia**. Rebre ara el Premi L'Illa dels Llibres com a resultat de la votació dels lectors és una bella resposta a aquella pregunta."

L'editor Josep Lluch, present a l'acte ha assegurat que "Sebastià Alzamora és un escriptor amb una trajectòria llarga i és un escriptoràs que ha fet novel·les de perfil molt divers".

Sobre la novel·la "Ràbia" ha assenyalat que Alzamora "ha escrit una novel·la feta amb ingredients molt humils, amb un argument molt petit i amb personatges que no els considerarem a priori amb més sex-appeal que viuen en escenaris poc glamurosos". Però, l'editor afirma que la novel·la "té una estructura al darrere que cada vegada és més profunda i necessita com els bons escriptors, menys parafernàlia, menys elements i menys cops d'efecte per aconseguir una mirada molt profunda". Recorda que els personatges de la novel·la mostren "una mirada molt humana i literàriament molt ben trobada".

Com guanyador del Premi L'Illa dels Llibres ha rebut l'escultura "Ànima lectora" de la ceramista Roser Oter, obra que reben els premis des de l'any 2014.

L'Illa dels Llibres ha seleccionat 15 títols publicats entre el mes d'agost de 2019 i juliol de 2020 i que han estat escrites o traduïdes al català. Els lectors de L'Illa dels Llibres ha decidit la novel·la guanyadora amb el seu vot, en aquesta edició s'han rebut més de 3.000 vots.

Eduard Màrquez, Coia Valls, Albert Sánchez Piñol, Care Santos, Alejandro Palomas, Maria Carme Roca, Rafel Nadal, Eva Baltasar, Marta Orriols, Mar Bosch, Jordi Cussà han estat els guardonats en les anteriors edicions.

Fotografies acte de lliurament Àngel Catalán

Sebastià Alzamora

“Cada vegada que algú em comenta que ha llegit un llibre meu em sembla una cosa extraordinària”

El guanyador de la dotzena edició del PREMI L'ILLA DELS LLIBRES amb la novel·la “Ràbia” (Proa) reflexiona sobre l’obra i la relació amb els lectors.

Després de ‘Reis del món’, Alzamora presenta “Ràbia”, una novel·la sobre la relació d’un home solitari i el seva gossa Taylor. L’home de qui no es revela la seva identitat viu a la zona de xalets adossats del nucli turístic de Bellavista, en una illa mediterrània sense nom.

Un dia la Taylor mor enverinada, sense que el seu amo sàpiga qui pot haver-ho fet, ni per què. Tampoc comprendrà una altra mort absurda, la d’una persona amb qui coincidien sovint quan passejava la gossa, víctima d’un incident de carrer vora un bar de tatuatges regentat per una parella de serbis.

Mentre l’home intenta assumir aquests fets, es veu abocat a considerar la relació que té amb el món que l’envolta

-Què suposa rebre el Premi L’Illa dels Llibres?

Una alegria sincerament gran. És la primera vegada que rebo un premi per votació dels lectors i m’ha fet molta il·lusió. Crec que en podria rebre un cada mes, sense cansar-me.

-Ha rebut el guardó per votació dels lectors. Quina és la relació de Sebastià Alzamora amb els lectors?

Els adoro, tots i cada un. Cada vegada que algú em comenta que ha llegit un llibre meu em sembla una cosa extraordinària. No exagero.

-Confessa a la carta dirigida als lectors que quan va acabar d’escriure la novel·la es preguntava de si hi havia lectors per a una novel·la com Ràbia.

Sí. És una història molt petita, tan petita que a penes n’hi ha, d’història. Les llibreries i les biblioteques són plenes de llibres boníssims amb històries fascinants, i em preguntava si Ràbia s’hi podria fer un lloc. No és falsa modèstia, és que és difícil.

-Sempre s’ha formulat aquesta pregunta quan acaba d’escriure una novel·la?

Sí, però en aquest cas de manera més persistent. Després recorres a un pensament d’emergència, aquell segons el qual si el que has escrit t’interessa a tu,

segurament podrà interessar algú més. És una mica primari, però a mi em funciona.

-El protagonista també és escriptor, però renuncia a ser-ho, perquè assegura que no té talent. Un autor sol dubtar del seu talent?

En el meu cas, almenys, sí que en dubto. I amb arguments sòlids per al dubte, em temo.

-Sí que confessa que ha volgut escriure una novel·la sense haver de documentar-se. Ho ha fet per sentir-se més lliure?

Ho dic una mica en broma, perquè, quan escrius una novel·la que ha exigit una certa feina de recerca, la gent tendeix a valorar justament aquest aspecte. Però la investigació només és una part del procés, i a més, és irrellevant pel que fa a la qualitat del llibre.

-Necessitava més llibertat després d'escriure "Reis del món"?

No, això no. Sempre em sento lliure quan escric, també quan vaig escriure Reis del món. Si no m'hi sentís, aleshores sí que deixaria d'escriure.

-Quin paper juga la novel·la "Ràbia" en la seva trajectòria literària?

Ni idea. No penso mai en cap trajectòria o carrera literària.

-Estem davant d'una de les novel·les més personals de Sebastià Alzamora?

Totes són, de personals. Si no ho fossin, tampoc les escriuria.

-Parteix d'un fet real i que li va tocar de prop com és l'enverinament del seu gos Cooper. Fins a quin punt aquell fet li va servir d'inspiració per la creació de la novel·la?

Tot el que arriba a l'atenció d'un escriptor, li passi a ell directament o no, és susceptible de ser utilitzat literàriament. L'agressió contra el meu gos no em va semblar en un primer moment res que tingués interès novel·lesc, però amb el temps es va transformar en una espècie de vèrtex que em vaig adonar que em donava peu a parlar d'altres coses. Va acabar sent com un desllorigador.

-A la novel·la parlar de la relació que s'estableix amb els animals. Com ha de ser aquesta relació? I quina és la relació que vostè mantenia amb Cooper?

No diré com s'ha de relacionar cadascú amb el seu gos, però sí que em sembla un error humanitzar els animals, voler encabir els seus comportaments dins els nostres paràmetres. Maltractar-los, o matar-los, és una demostració

(c) Under Cover Literary Agents. Renard

d'estúpidesa, de malvada estúpidesa. La relació que tenia jo amb el meu ca era d'estima i mútua observació. Els animals ens miren com a mínim amb tanta curiositat i estranyesa com nosaltres els mirem a ells.

-El lector no coneix el nom del protagonista, però, en canvi, sí que coneixem el nom de la gossa Taylor. Per què ha decidit obviar el nom del protagonista?

Em va semblar innecessari posar-li nom. Això ha fet que alguns pensin que el personatge soc jo mateix, però no ho és, ell té més paciència i és més bastant més zen que jo.

-Comenta que "Ràbia" era una història que en principi no tractava de res, però va acabar tractant de tot. La novel·la va molt més enllà de la relació entre una persona i un animal.

Intenta ser una descripció breu del món en què visc, en què vivim.

-El títol de la novel·la i la imatge d'un gos a la coberta juga amb els lectors. Res és el que sembla aparentment.

Sobre la coberta, i la tria de la imatge, n'hauria de parlar més l'editor, Josep Lluch, que no pas jo. Sí que puc dir que em sembla una gran coberta, m'agrada molt.

- Un gos amb la ràbia avança en línia recta i ataca tot el que troba al seu pas, humà o animal. I després de cada atac continua, no s'atura ni s'entreté". Així defineix el veterinari de la novel·la la transmissió de la ràbia. Vostè utilitza la ràbia com una metàfora.

Diguéssim que la ràbia a què es fa al·lusió al títol no és la de l'animal, sinó la dels humans. Però vaja, això tampoc té molt de misteri. És una novel·la sense espòilers, pots explicar què hi passa sense patir de fer-ne malbé la lectura.

-Els personatges de "Ràbia" viuen situacions on la ràbia pot esclatar en qualsevol moment. Tot pot canviar en qüestions de segons.

Com a la vida mateixa, que deia el clàssic

-La novel·la com la vida acaba d'una forma abrupta, tallada.

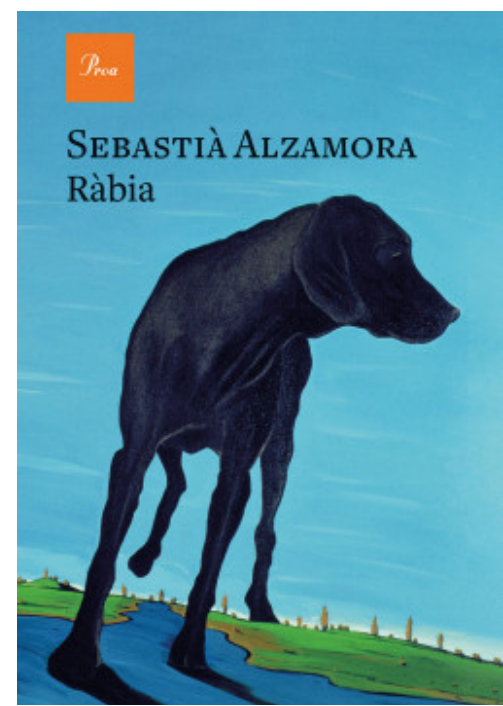
Sí. Els finals, almenys els que jo he conegut, no solen tancar trames.

-Per què li ha interessat parlar i mostrar les diverses formes de la ràbia?

Perquè crec que és una emoció que defineix prou bé (no completament, per descomptat, però sí prou bé) el món que intento descriure.

-Creu que ha escrit una novel·la sobre la ràbia però sense ràbia?

Hi ha una voluntat de contenció en el relat, però que la ràbia no sigui òbvia no vol dir que no hi sigui. Forma part d'un estat d'ànim que la novel·la intenta no sols reflectir, sinó també transmetre.

-Ubica la novel·la a Bellavista, un lloc inventat, però que podem identificar on el turisme i la degradació del paisatge en favor al turisme de masses formen part de l'entorn.

Aquest tipus d'indret menjat pel turisme, que trobem tan repetit a les costes de Balears (però també de tots els Països Catalans), em va semblar un lloc idoni per mostrar una manera de viure en què la lletjor, i la falta de respecte entre les persones, són dominants.

-Hi ha un abans i un després de la mort de la seva gossa del protagonista, i la mirada sobre el seu entorn no serà el mateix.

Completament. La vida del narrador, un home solitari, s'organitzava entorn de les rutines de na Taylor. Passejada al matí pel parc, passejada al capvespre per la primera línia, aturada al bar de'n Miro i na Vera. Quan la cussa mor, el narrador queda a la deriva.

-Un dels llocs de reunió dels personatges de la novel·la és el bar d'en Miro i na Vera, regentat per un matrimoni de serbis i visitat per personatges que podríem definir com gairebé outsiders.

Gent una mica espatllada, desarrelats, que a la vegada formen un reducte d'estima entre ells: quan n'hi ha un que viu un mal moment, els altres reaccionen per ajudar-lo. En aquell bar es produeix allò que deia Miquel Àngel Riera en un vers seu: "la bellesa de l'home és que crea bellesa". Jo també ho crec, això.

-Gràcies al protagonista, a un pastor, un veterinari un empresari, els amos d'un local de tatuatges llegim reflexions sobre la condició humana i sobre l'aparició de la ràbia, la ira, la resignació.

La vida també és això, escoltar els altres i aprendre'n. Qui menys t'esperes et dirà un

dia alguna cosa que et valgui, que et serveixi, o que et toqui.

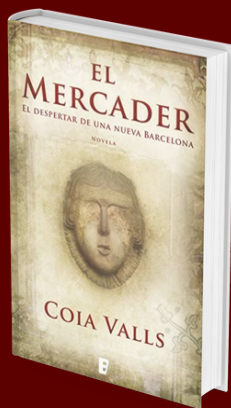
-També ha volgut incloure en la novel·la vestigis de la Guerra Civil a Mallorca, com un polvorí antiaeri formant part del paisatge de la novel·la. Per què?

Vivim damunt els vestigis d'una Guerra Civil, tot el que fem està condicionat per aquest fet. Hi penso cada vegada més. Podem dedicar-nos al turisme de borratxera, però venim directament d'aquella matança perpetrada pels feixistes, i encara vivim de ple dins les seves conseqüències.

2011

2012

2013

2014

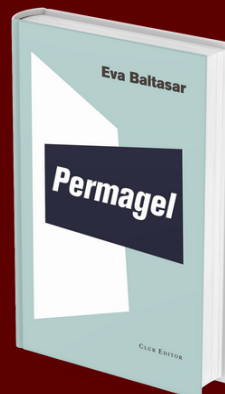
2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

PREMI L'ILLA DELS LLIBRES

Carta de Sebastià Alzamora als lectors de L'Illa dels Llibres

Acostumo a dir de *Ràbia* que és una novel·la que amb prou feines té argument ni trama. Gairebé no té ni sinopsi. Un home viu a un nucli turístic en companyia d'una gossa; un bon dia (un mal dia, un dia pèssim) l'animal mor enverinat. En principi, això és tot: hi ha algunes altres coses, però essencialment es tracta d'això. Durant mesos, mentre l'escrivia, quan en parlava amb algú —començant pel meu editor, en Josep Lluch, que una vegada més em va regalar la seva confiança i la seva paciència—, no podia o no sabia dir-ne més.

Volia, això sí, que fos una novel·la breu i la volia escriure sense haver de documentar-me sobre fets, llocs ni personatges. Venia d'escriure una novel·la llarga que passava durant el segle XX i m'havia cansat del comentari (ben intencionat, però errat) que valora: “ha fet una feineda de documentació”. La tasca de recerca és un requisit indispensable per escriure allò que anomenem una novel·la històrica, però és irrellevant pel que fa a la qualitat literària de la novel·la.

Em venia de gust escriure una història que passés en el present i que posés

en joc elements del present, que fossin coneguts per mi i pels eventuais lectors.

Amb aquestes premises, una història que en principi no tractava de res va acabar tractant de tot. De tot allò que m'interessava tractar, vull dir. Que al final són els temes que crec que tracto a tots els meus llibres, tant si són en prosa com en vers. *Ràbia* parla de la voluntat, del desarrelament, del misteri (alguns en dirien l'absurd) de viure, de la memòria personal i la col·lectiva, de la solitud i l'entotsolament. Parla d'abusos de poder, de cobdícia, de violència, de llocs devastats per la lletjor i l'estupidesa. Parla del mal, the evil that men do, i també d'una certa idea del bé comú i de la solidaritat entre les persones. Parla d'animals, perquè m'agraden els animals, i de l'estima entre humans i animals. I parla, naturalment, de *ràbia*, d'enrabiarse, i també de l'opció de no fer-ho.

M'han demanat de vegades si la novel·la parla d'esperança, si conté esperança: això dependrà de com la llegim, dels ulls amb què ho fem.

Quan vaig acabar d'escriure-la, me'n vaig sentir satisfet però m'inquietava la pregunta de si hi havia lectors per a una novel·la com *Ràbia*.

Rebre ara el Premi L'Illa dels Llibres com a resultat de la votació dels lectors és una bella resposta a aquella pregunta.

Als amics de L'Illa dels Llibres —un mitjà que ja compleix setze anys d'una trajectòria exemplar al servei del llibre en català— i a tots els qui hi heu participat, el meu agraïment més sincer. Us demanaria que no deixeu de llegir, perquè d'això en depèn el sentit del que fem els qui escrivim. I d'això en depèn també —almenys en part— la possibilitat d'alguna esperança.

Sebastià Alzamora

La Setmana del Llibre en Català tanca amb un èxit de públic i vendes

Segons l'organització, s'han superat els 50.000 visitants i les vendes han crescut un 21% respecte de l'any 2021

JOAN FRANCESC MIRA, PREMI TRAJECTÒRIA

El **Premi Trajectòria** des del 1997 es lliura anualment a un professional vinculat al món de la cultura catalana que hagi destacat en la seva divulgació. El Jurat del Premi Trajectòria format per les associacions del sector del llibre i per periodistes culturals, ha decidit concedir el Premi trajectòria a Joan-Francesc Mira per la importància de la seva obra literària, amb més de 40 llibres publicats de gèneres diversos, així com el seu vessant periodístic, que l'ha portat a escriure nombrosos articles que són tot un referent del periodisme.

Per la seva banda, **Judit Carrera, directora del CCCB**, ha estat guardonada amb el segon Premi Difusió, per la seva tasca incansable en els darrers anys per a la promoció del llibre en català en l'àmbit de la seva tasca, generant reflexió i debats entorn diversos temes socials d'interès on els llibres i les editorials ens són una part decisiva.

Com a cap de Debats i Educació del CCCB, Judit Carrera, ha impulsat cicles de conferències i debats sobre els grans reptes de la societat contemporània, amb la complicitat d'una àmplia xarxa d'intel·lectuals i institucions locals i internacionals.

El comitè organitzador, a més d'Editors.cat, està format pel Gremi d'Editors de Catalunya, l'APPEC, el Gremi de Llibreters de Catalunya, el Gremi de Distribuïdors de Publicacions de Catalunya, Biblioteques de Barcelona i l'Institut Ramon Llull. Compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona, Diputació de Barcelona i del Ministerio de Cultura.

Era l'any del 40è aniversari de La Setmana i l'objectiu era convertir en Moll de la Fusta en tot un esdeveniment cultural per donar a conèixer i reivindicar la producció del llibre en català.

Més de 200 segells editorials i més de 300 activitats programades són part de les xifres que ens deixa la 40a Setmana que ha crescut en tots els aspectes, superant els 50.000 visitants i un creixement de les vendes en un 21% respecte de l'any 2021. L'elevat nombre de visitants per a l'organització "corroborar la vitalitat i bona salut del sector del llibre en català" i "confirma la cita anual d'editors catalans com l'esdeveniment cultural més important del país."

Aquesta edició ha estat també la darrera de **Joan Carles Girbés** com a president de la comissió organitzadora de La Setmana. Girbés va començar el seu mandat l'any 2020, en plena pandèmia, i s'acomiada amb bones sensacions: "Aquests tres anys ens han servit per fer el salt definitiu de La Setmana. Amb el canvi d'emplaçament al Moll de la Fusta hem crescut considerablement en espai, en mòduls, en expositors, en vendes i en la programació d'activitats. El gran festival del llibre en català té ben garantit el futur!".

L'actual president de La Setmana ha fet balanç de la 40a Setmana afirmant que "tanquem aquesta 40a edició de la setmana amb l'edició més festiva de la història amb els dos principals objectius que ens havíem marcat plenament consolidats. Per una banda, l'afluència de públic que ha estat molt més gran que l'edició anterior i que era un dels grans objectius que ens havíem marcat, com també consolidat l'esdeveniment com un gran festival del llibre en català a través d'una programació molt àmplia en la que hem gaudit d'actuacions molt diverses en els tres escenaris". Girbés ha destacat també les activitats familiars "també em sembla molt rellevant l'èxit de l'espai infantil que hem reforçat per aquesta edició perquè volem atreure a les famílies i volem garantir que hi ha futur a La Setmana i al llibre en català".

Joan Carles Girbés

“Volem que La Setmana sigui un espai integrador, com ho és l'edició en llengua catalana”

Això, amb la pandèmia que ho vam viure molt tots, amb les restriccions, el no veure'ns, la distància, etc vam veure quina importància té no només, per aquesta comunitat amb els lectors, si no perquè també va generar un esperit positiu i ens va fer veure que si estem junts ens en sortirem.

Aquesta unió és part de l'èxit de La Setmana?

Un moment d'il·lusió que és el que estem vivim en aquests moments quan s'albiren tantes incerteses a la tardor de tot allò que passarà amb la inflació, els preus... Un missatge que hem de tenir molt clar, és que si estem junts, som capaços de superar això i comptem amb l'ajut dels lectors. Sabem que no estem sols i comptem amb el suport dels lectors. Fem propostes editorials que són per a la ciutadania i per fer créixer l'índex de lectura en llengua catalana.

El president de La Setmana del Llibre en Català reflexiona a L'Illa dels Llibres sobre el present i els reptes de futur.

Per fi arriba una Setmana del llibre en català molt esperada i sense restriccions

Per fi una setmana normal i no només normal, sinó extraordinària com és la d'enguany. És més festiva perquè celebrem els quaranta anys i ho fem sense restriccions ni límits, només dedicats a la festa, a la diversió i a compartir tota aquesta enorme quantitat de llibres i de propostes creatives dels editors amb tots els lectors que ens visiten.

Avui en dia que és o que representa La Setmana del llibre en català?

La Setmana del Llibre en català és moltes coses ara i això ho hem vist durant la pandèmia. Jo vaig començar a presidir La Setmana durant la pandèmia i vam veure com aquell any 2020 no només és un punt de trobada, és un punt d'exposició de llibres amb més de 200.000 exemplars aquest any. Mai en la vida s'havia posat a l'abast dels lectors en un sol espai una oferta tan àmplia, diversa i rica com aquesta entre llibre i revistes. Però sobretot, La Setmana és un espai de trobada del sector i del sector amb els lectors.

La Setmana és un bon termòmetre per saber en quina situació es troba el llibre en català?

Crec que sí. Aquests dies, la celebració dels quaranta anys t'obliga a fer balanç a fer balanç i a veure què érem, que som i que volem ser. Sabem que la primera Setmana del Llibre en Català de l'any 1983 van participar 20 editorials, enguany al Moll de la Fusta hi ha representades 206 editorials. Hem multiplicat per deu el nombre d'editorials que se sumen a la Setmana que provenen de tots els Països Catalans.

Tota aquesta evolució de passar de 20 editorials a més de dues-cents vol dir que hi ha una riquesa, una vitalitat, una força i hi ha molts més gèneres que es tracten. Tot això s'ha fet creixent en qualitat. Ara mateix tenim un nivell de traduccions en llengua catalana molt més bo del que teníem fa quaranta anys, però tenim llibres infantils i juvenils més bons com a producte en l'acabat i en la cura al voltant del llibre.

No és només publicar el llibre sinó tot allò que l'envolta com la qualitat del text i com els editors acompanyen d'una manera més professional en el sentit que s'han pogut professionalitzar durant tot aquest temps per elevar el nivell de l'edició.

La Setmana cuida al públic més jove incrementant l'oferta i les activitats.

Sempre hem tingut la sensació que podríem millorar tot allò que fèiem

respecte al públic infantil i juvenil. El que hem fet, és analitzar molt bé i parlar amb els expositors que porten llibres infantils i amb experts com podríem millorar i com La Setmana pot contribuir a ser un pol d'atracció dels nous lectors, de com engrescar-los a la lectura i com fer que puguin venir les famílies i gaudeixin de les activitats i propostes. Fins i tot de com els mateixos joves puguin venir per si sols a La Setmana i que els puguem oferir una programació atractiva. La transformació de l'espai infantil en un espai familiar on hi ha tallers, actuacions, conta contes, gimcanes per engrescar als nens a buscar llibres per les casetes de La Setmana, tot plegat penso que anem en la bona direcció. Aquest any volem analitzar amb tothom implicat en l'àmbit infantil com ha anat i que podem millorar per l'any vinent.

Reptes de cara al futur?

Hi ha un repte molt important i és saber com continuem seduïnt als lectors, com continuem treballant per augmentar el nombre de lectors en llengua català. La Setmana té un punt molt bonic perquè hi és tothom, però també està oberta a tothom i tots els gèneres hi tenen cabuda. Volem ser un espai integrador com ho és l'edició en llengua catalana. El gran repte és com tots junts col·lectivament som capaços d'augmentar l'índex de lectors en català. Si ara és un terç dels lectors no ens hem de conformar i cal anar a més i La Setmana hi contribueix amb un esperit absolutament positiu, propositiu, reivindicatiu també, però esperançador de cara al futur.

Marlowe torna al cinema de la mà de Liam Neeson

El Festival de cinema de Sant Sebastià acull l'estrena mundial de la pel·lícula basada en una novel·la de Benjamin Black on recuperava el personatge de Raymond Chandler.

Humphrey Bogart, Elliot Gould i Robert Mitchum ja havien interpretat al detectiu Philip Marlowe, personatge creat per Raymond Chandler, un dels grans autors de la novel·la negra nordamericana. "Marlowe" és una producció irlandesa dirigida per Neil Jordan i que compta amb l'actor Liam Neeson en el paper de Philip Marlowe.

No es casualitat que la producció de la pel·lícula compti amb producció irlandesa, tenint en compte que la cinta es basa en la novel·la "La rossa dels ulls negres" (Bromera/Alfagura) de l'escriptor irlandès Benjamin Black, alter ego de John Banville publicada l'any 2014.

Els hereus de l'escriptor nord-americà Raymond Chandler, van plantejar el repte de recuperar el personatge de Marlowe a l'escriptor irlandès **Benjamin Black** qui ràpidament va acceptar escriure una nova novel·la protagonitzada del conegut detectiu. Black, assegurava llavors l'legir "Chandler des que era adolescent i ha estat un repte emocionant intentar escriure amb la seva veu". Sobre la recuperació del personatge assegurava que "Des del principi vaig decidir que evitaria repetir com un lloro la veu de **Chandler**, però sí que faria alguna referència a allò que crec que és l'esperit dels seus llibres. [...] Sento que no he traït Chandler".

La novel·la **La rossa dels ulls negres** (Bromera/Alfaguara) ambientada a Los Angeles dels anys trenta ens presentava el detectiu **Philip Marlowe** que mirant distret per la finestra del despatx quan, de sobte, la seva atenció queda atrapada per una dona sensual que travessa el carrer. Ignora que aquesta noia esvelta, de cabells rossos i mirada de color negre, no solament el farà caure rendit als seus encants des del moment que entri a la seva oficina, sinó que també l'embolicarà en una investigació en què arribarà a sentir-se com un titella. Torbat pel seu atractiu, Marlowe accedeix a esbrinar què ha passa amb un tal Nico Peterson, que

aquesta rica hereva d'una empresa de perfums assegura que és el seu amant, ara desaparegut. Amb pocs detalls més, comença una recerca lligada a gàngsters, tràfic de drogues i sicaris mexicans, on també descobrirà personatges del seu passat. La pel·lícula que ha comptat amb un

rodatge per escenaris catalans com Sitges, Blanes, Alella, Terrassa i Manresa.

Liam Neeson, Diane Kruger, Jessica Lange, Adewale Akinnuoye-Agbaje, Alan Cumming, Danny Huston, Ian Hart, Colm Meaney formen part del repartiment de "Marlowe" que arribarà al cinema el 2 de desembre.

www.illadelsllibres.com

Benjamin Black

Mor l'escriptor Vicenç Pagès Jordà

Autor de les novel·les "Els jugadors de whist", "Dies de frontera" o "El món d'Horaci" ha mort als 58 anys a causa d'un càncer.

Escriptor, crític literari, periodista i professor de llengua literatura catalana de la Universitat Ramon Llull va destacar com a escriptor amb novel·les com El món d'Horaci publicada l'any 1995.

Vicenç Pagès Jordà també era autor de Carta a la Reina d'Anglaterra i "Els jugadors de whist", novel·la ambientada a la seva Figueres natal. La novel·la agafava el títol del joc en que el protagonista, Jordi Recasens i els seus amics Biel i en Churchill jugaven de petits al Castell de Sant Ferran de Figueres. Es tracta d'un joc inventat que agafa el nom del joc de cartes que jugava Philip Fogg a La volta al món el 80 dies.

Després, guanyaria el Premi Sant Jordi amb **Dies de frontera**, una novel·la situada entre Figueres i la Jonquera que el mateix Pagès Jordà definia com "Tijuana", amb gasolineres, prostitutes i

botigues low cost. Aquest espai l'aprofitava per escriure una novel·la protagonitzada per una parella que supera la trentena i viuen un relació força especial i sense un compromís estable. Inseguretats, precarietat d'una generació entre la trentena i la quarantena, la relació entre pares i fills i com aquesta va evolucionant i canviant amb el pas del temps són alguns dels temes que ens proposava amb 'Dies de frontera'.

L'any 2014 va rebre el premi Nacional de Cultura per la seva trajectòria literària. També va ser guardonat amb el Mercè Rodoreda per El poeta i altres contes, el Creixells per Els jugadors de Whist o el Sant Jordi per Dies de Frontera. Una de les darreres novel·les publicades és **Robinson**.

"Blonde", el biopic sobre Marilyn Monroe de Joyce Carol Oates a Netflix

Joyce Carol Oates és una reconegudíssima escriptora de novel·la negra. L'any 2000 publicava la novel·la "Blonde", una biografia sobre la vida de **Marilyn Monroe**. Oates es va inspirar en una fotografia de l'actriu quan amb quinze anys es presentava a Califòrnia a un concurs de bellesa.

En una entrevista a Vanity Fair, l'escriptora se sent satisfeta de l'adaptació de la seva novel·la "Andrew va dirigir tan bé a Ana de Armas es que realment es va transformar en Marilyn. Mai vaig pensar que un director masculí pogués submergir-se tan bé en un cervell femení."

Oates també recorda que "És una novel·la molt llarga amb una estructura narrativa complexa, però va aconseguir ser fidel centrant-se en uns certs períodes significatius de la vida de Marilyn Monroe i va trobar la manera de crear una obra íntima que forma part del seu propi univers".

La novel·la "Blonde" es va publicar l'any 2000 i l'editorial Alfaguara va publicar-la en castellà l'any 2021. Es tracta d'una obra extensa que ofereix un repàs per la biografia de Norma Jeane Mortenson, coneguda com a Marilyn Monroe, des dels seus inicis cinematogràfics fins a la seva mort l'any 1962 a causa d'una sobredosi de barbitúrics. "Blonde" explora la vida pública i privada de Marilyn Monroe i Norma Jeane Mortenson on deixa de manifest el seu jo públic i privat.

"Blonde", ja va ser adaptada en una minisèrie per part de la CBS l'any 2001 amb l'actriu Poppy Montgomery en el paper de Monroe, però l'adaptació no va aconseguir en ressò suficient.

'Blonde', protagonitzada per Ana de Armas, Adrien Brody, Bobby Cannavale, Xavier Samuel i Julianne Nicholson arriba a Netflix aquest setembre.

Roser Capdevila rep la Medalla d'Honor de la Generalitat

La il·lustradora i creadora de "Les tres bessones" ha estat guardonada amb la màxima distinció honorífica.

Les Medalles d'Or de la Generalitat de Catalunya es van crear el 1978 per distingir aquelles persones que han prestat serveis eminents i extraordinaris a Catalunya en els àmbits polític, social, econòmic, cultural o científic.

El president de la Generalitat Pere Aragonès ha destacat "la vitalitat, l'energia i la creativitat" de Roser Capdevila, que ha creat "un imaginari col·lectiu en llengua catalana, que hem de reivindicar i revitalitzar per seguir fent avançar l'ús social del català".

Per la seva banda la il·lustradora Roser Capdevila ha volgut "compartir aquest reconeixement amb totes les persones que m'han ajudat i han cregut en mi. La Medalla d'Or m'anima a continuar dibuixant, em fa feliç i contenta, m'emociona. Moltes gràcies a tothom".

L'obra de **Roser Capdevila** ha estat traduïda a 35 llengües i la sèrie de dibuixos animats de **"Les tres bessones"** s'ha emès a 158 països. Amb la concessió de la **Medalla d'Or** a Roser Capdevila, el Govern afirma que "és un exemple de l'èxit que es pot assolir amb l'audiovisual català i un referent en l'àmbit".

En una entrevista a **L'illa dels Llibres**, arran de la publicació **'La nena que volia dibuixar' (Angle, 2018)**, **Roser Capdevila** comentava que a l'escola ja feia dibuixos "A l'escola em castigaven sota la taula de la mestra i aquesta m'humiliava davant de tota la classe. M'estripava els dibuixos, era la Bruixa Avorrida."

Una trobada en un semàfor del Carrer Balma va suposar l'inici de Les tres bessones t "Vaig començar amb els llibres de text, però vaig pensar que havia de fer contes. Un dia em vaig trobar en un semàfor del carrer Balma, a l'escriptora **Mercè Company** em va dir 'Mercè que tu tens tres nenes, hauries de fer alguna cosa'. Llavors ella venia a casa i parlava amb les meves filles i escrivia els textos que acompanyaven les meves il·lustracions."

El mecenes i empresari Antoni Vila Casas també ha estat guardonat en aquesta ocasió amb la Medalla d'Honor.

Comanegra aconseguirà els drets de quatre novel·les de Jordi Cussà i publicarà noves edicions

Cavalls salvatges, Formentera Lady, La serp i El Ciclop es publicaran en noves edicions que comptaran amb revisions inèdites de l'autor.

Jordi Cussà va morir l'11 de juliol de 2021 havent publicat tretze novel·les en vint anys. Uns mesos abans, l'editorial Comanegra publicava **"El primer emperador i la reina Lluna"**, obra guanyadora de l'**11è Premi L'illa dels Llibres**. Aquest 2022 l'editorial dirigida per Joan Sala publicava Les muses.

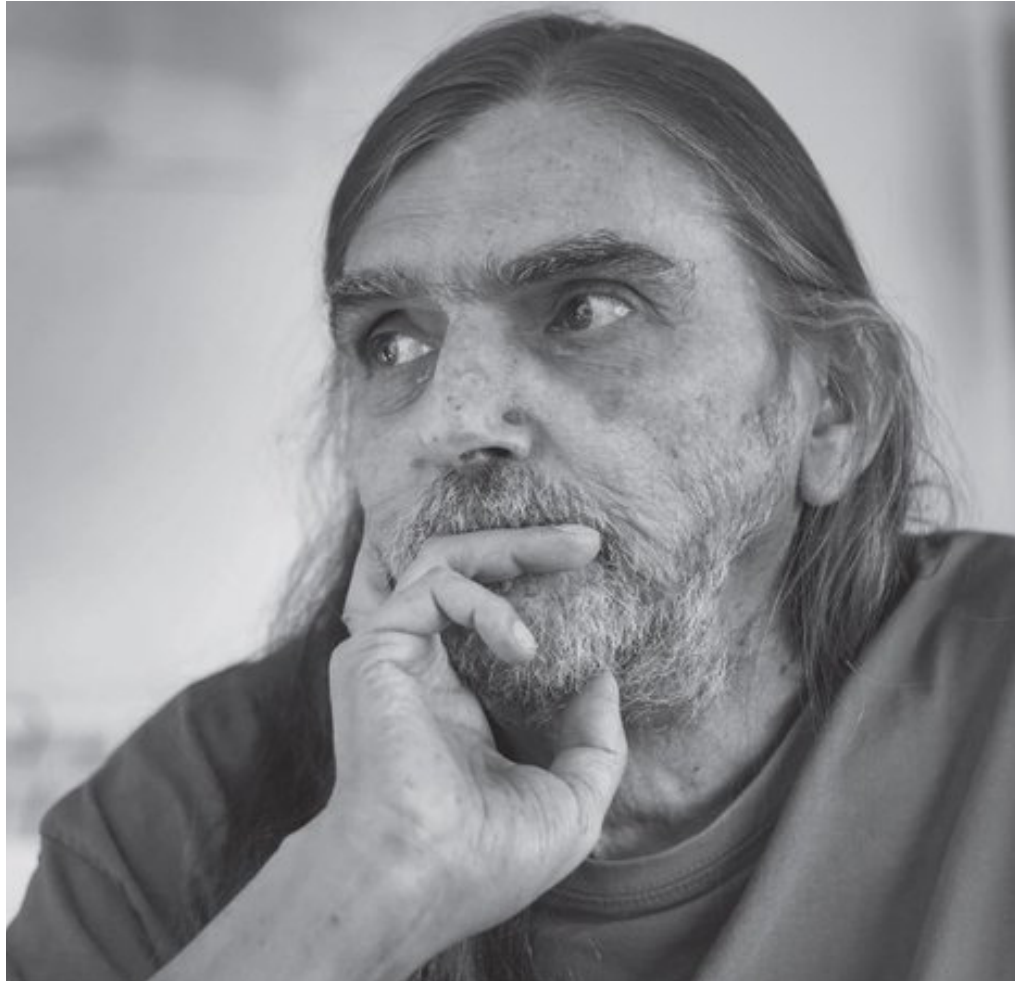
Amb "El primer emperador i la reina Lluna" arribaria el gran reconeixement envers a la seva obra, malgrat que la novel·la havia estat rebutjada i l'autor va fer que l'autor pensava que no veuria mai publicada. Al Premi L'illa dels Llibres es va sumar el premi Crítica Serra d'Or i va ser finalista del premi Òmnium a Millor Novel·la de l'Any.

Comanegra anuncia la publicació de noves edicions del díptic sobre els anys foscos de l'heroïna, format per **"Cavalls salvatges"** (2000) i **"Formentera lady"** (2015) a més de les novel·les que formen del que es coneix com la Trilogia de la Civilització, novel·la de novel·les d'aventura i aire històric formada per **"La serp"** (2001), **"El Ciclop"** (2017) i "Les muses" (2022).

En un comunicat als mitjans de comunicació assurem que "A Comanegra reunirem totes aquestes obres, en les seves edicions definitives, entre 2023 i 2024. Sortiran publicades a la col·lecció «Narratives», on ja hi ha El primer emperador i la reina Lluna i Les muses". La data de publicació de les obres estan previstes entre els anys 2023 i 2024 "Cavalls salvatges i "Formentera lady" es publicaran el 2023, i "La serp" i "El Ciclop" el 2024".

Des de **Comanegra** assurem que "La primavera passada vam adquirir els drets de les quatre novel·les, quedant en disposició de publicar-les immediatament", però per "poder treballar els textos com es mereixen, començarem a publicar aquestes reedicions a partir de l'any vinent."

Precisament l'editorial **Labreu** comunicava el 9 de setembre que a finals d'anys finalitzarien els drets d'edició de l'obra "Formentera Lady" assegurant que el fet

obeïa "per obra i males arts d'una agent i una editorial". En un comunicat asseguraven que fins al 31 de desembre de 2022 continuarien fent "presentacions i clubs de lectura allà on ens demanin de ser-hi per tal de revifar-ne la lectura i, sobretot, evitar que ens facin trinxar exemplars, cosa que cap de les dues editorials ha fet mai", referint-se també a L'Albí, editorial amb els drets fins ara de "Cavalls salvatges".

Ara Comanegra s'ha fet amb els drets d'edició de Cavalls salvatges, Formentera Lady, La serp i El Ciclop. De Cavalls salvatges serà la tercera edició que es publiqui: l'original de l'any 2000 ja va ser revisada el 2016 i publicada per L'Albí, i aquesta incorporarà un bon nombre d'esmenes que Cussà va fer sobre aquesta segona edició.

Pel que fa a "Formentera lady" i "La serp", seran les primeres edicions revisades que es publiquin (i les que tindran més canvis), segons assurem els responsables de

Comanegra. L'obra "El ciclop", és l'única que, de moment, no s'han trobat anotacions per part l'autor.

Finalment l'editorial agraeix "a la família Cussà la confiança dipositada en el projecte de recuperació que va presentar Comanegra" Algunes de les obres que recuperarà Comanegra havien estat descatalogades com "La serp".

A partir de 2023 Comanegra s'encarregarà de la reedició d'aquestes obres cabdals en la literatura de Jordi Cussà.

“Joseph Anton o la reencarnació de Salman Rushdie”, per Martí Gironell

La casualitat ha volgut que el dia que apunyalaven Salman Rushdie a Nova York fes només uns dies que estava llegint *Fills del nostre barri* de Naguib Mahfuz. A l'escriptor egipci, premi Nobel de Literatura, també el van apunyal·lar. En el seu cas va ser al mig del carrer del barri antic del Caire, escenari de moltes de les novel·les de l'autor àrab. I també, com Rushdie, Mahfuz va ser víctima del fanatisme d'un islamista que el volia eliminar per considerar que el seu art anava en contra de la seva religió, que compartien: l'islam, però des de punts de vista ben diferents. Per això quan vaig saber el que li acabava de passar a Rushdie, em va venir al cap un llibre de l'escriptor angloindi que en el seu moment m'havia captivat. I no és *Els versicles satànics*, ni *Fills de la mitjanit* ni de *Shalimar el pallasso*. No. Els parlo de *Joseph Anton*, un llibre que es va publicar ara fa deu anys. I els el recomano.

Són unes memòries de Salman Rushdie a favor de la llibertat d'expressió. Un llibre que comença a partir del moment que sap que està amenaçat de mort fins el dia que la policia considera que el nivell d'amenaça contra la seva vida deixa de ser preocupant. El període va del 14 de febrer de 1989 fins el 27 de març de 2002. Anys en els quals Rushdie va haver d'aprendre a oblidar la seva vida anterior per començar-ne una altra en la clandestinitat, l'exili, el silenci, la por i, en la mesura del possible, en l'anonimat. I per aquest motiu li van demanar que triés un nom nou per poder-se-li dirigir sense aixecar sospites. I per rebatejar-se, Rushdie va pensar en els seus escriptors preferits i de les possibles combinacions de noms va triar el de Josep Antón. El primer en

homenatge a l'autor d'*El cor de les tenebres*, Joseph Conrad. I el cognom en record del dramaturg pare de *L'oncle Vània*, Anton Txèkhov.

L'any zero d'aquesta nova vida comença quan una periodista de la BBC el truca per dir-li que ha estat condemnat a mort per l'aitol·là Khomeini. El líder iranià considerava que *Els versicles satànics* era un atemptat contra l'islam, el Profeta i l'Alcorà. A partir d'aquí comença *Joseph Anton* un llibre en el qual Rushdie explica en primera persona aquesta angoixa de sentir-se mort en vida però també la seva obstinada determinació: fer servir la literatura per sobreviure. Rushdie diu que l'art és fort però els artistes no tant. Que Cèsar August va desterrar Ovidi però la seva poesia va transcendir l'imperi romà. Que Mandelstamm va morir als camps de treball d'Stalin però la seva poesia va sobreviure a la Unió

Soviètica. Que els matons falangistes de Franco van assassinar Lorca però la seva poesia va sobreviure la dictadura franquista. En un exercici de lucidesa i franquesa, Rushdie va escriure ara fa deu anys un llibre que, per desgràcia i amb aquest esdeveniment és encara més necessari. Una obra per defensar la llibertat d'expressió, un dret que sempre i en qualsevol moment i racó del món, hi ha algú disposat a conculcar.

El divan de L'Illa amb Laia Aguilar

Confessions literàries

L'Illa dels Llibres us ofereix "El divan de L'Illa", un qüestionari de 20 preguntes que ens permetran conèixer les interioritats i confessions d'escriptors i escriptores.

L'autora de 'Wolfgang', 'Juno', "Pluja d'estels" i "Les altres mares" respon a les preguntes del divan de L'Illa dels Llibres.

Laia Aguilar a més d'escriptora de novel·les és guionista i ha participat en diversos projectes com 'El cor de la ciutat', 'Ventdelplà', 'Infidels', 'Olor de colònia', 'El Príncepe' o 'Merlí'.

1-Com i a on busca inspiració per escriure?

La inspiració em ve de qualsevol lloc: un escenari, un personatge, una anècdota que m'han explicat, un record d'infantesa. A partir d'aquesta espurna intento estirar del fil fins a fer-ne una història. "Pluja d'estels" parteix d'un escenari real i "Wolfgang" d'un personatge, per exemple. Cada història viu un procés diferent.

2-Quin seria el seu escenari ideal per escriure?

El meu escenari ideal és una casa sense nens - almenys durant unes setmanes- i un despatx on pugui tancar-me sense que ningú em molesti. Però el cert és que escric en un espai de pas i que m'enduc l'ordinador allà on sigui. Fins i tot he escrit en bars o a l'avió!

3-Quin és el primer llibre que recorda haver llegit?

Recordo una col·lecció de llibres que em va fascinar quan era petita "El pequeño vampiro", es deia. També tinc un gran record de "El zoo del Pitus", o de "El día dels Trífids", o de "Quin dia tan bèstia". Però n'hi ha molts d'altres. També em fascinaven els còmics d'Astèrix i Obèlix o de Tintín.

4-Quin llibre li va fer lectora?

"El diari d'Anna Frank".

5-En quin moment va decidir ser escriptora?

Quan tenia uns divuit anys vaig decidir que el que més m'agradava del món era inventar-me històries. Aleshores vaig estudiar comunicació audiovisual i em vaig especialitzar en guió. Durant un temps - anys- vaig dedicar-me a escriure històries per la televisió i el cine. En aquest món ho vaig aprendre tot. Però un dia vaig decidir que tenia una història i que aquesta no havia de ser una pel·lícula sinó un novel·la. Vaig escriure "Wolfgang" i a partir d'aquí em vaig començar a fascinar pel món de la literatura. Fins ara. El fet d'inventar històries em ve de molt lluny; de la infantesa.

6-Completi la frase; la literatura és.....

(No puc completar la frase perquè la resposta va variant segons el moment i les pròpies vivències. La literatura és vida, és imaginació, és evasió, és mirall, és finestra, és veritat i alhora és mentida, és terapèutica, és ànima, és viatge... és tantes coses!).

7-Quin gènere no escriuria mai i per què?

No em veig escrivint una novel·la històrica. No m'agrada massa la feina de documentar-me ni es tracta d'un gènere que a priori llegeixi ni m'interessi gaire. Però no se sap mai. De fet, darrerament he llegit una novel·la històrica que m'ha agradat molt.

8-Quin autor o autora admira i per què?

Delphine de Vigan. Per la profunditat i la senzillesa. "Les gratituds" o "Les lleialtats" són dues grans novel·les de capçalera.

9- Què busca en una novel·la?

Depèn de l'època o del moment. Normalment busco una veu o un personatge. Una veu que em cridi, que em fascini, que em sembli singular... O bé un personatge que m'interessi, que tingui contradiccions internes, que em sorprengui o em desconcerti... També hi ha novel·les que em meravellen per l'estil, per com estan escrites.

10- En una novel·la el més important és...

El personatge o els personatges. Sempre els personatges. També em sembla important la veu i el to. I l'estil en el que ha escrita. Em meravella el domini que alguns autors tenen de la paraula, del llenguatge.

11-Quina és part més complicada en el procés de creació d'una novel·la?

Cada novel·la m'ha suposat un nou repte en aquest sentit. Per mi la part més complicada acostuma a ser l'escriptura del segon acte. És a dir: tot el que passa a la part del mig. Acostumo a saber plantejar les històries i a saber tancar-les però sovint em costa crear argument en tota la part que hi ha al mig. La creació de la trama se'm pot fer pesada i feixuga. Em resulta molt més fascinant la creació dels personatges.

12-Quin llibre ha rellegit varies vegades i per què?

N'hi ha molts i en cito uns quants: "La ciutat i la casa" de Natalia Ginzburg, "Les gratituds", de Delphine de Vigan, "Massa felicitat", d'Alice Munro, "La balada del cafè trist", de Carson McCullers, "Sempre hem viscut al castell", de Shirley Jackson, "L'última nit", de James Salter, "Una altra vida encara", de Theodor Kallifatides i uns quants més.

13-Quina novel·la li hagués agradat escriure?

M'hagués agradat escriure l'esplèndid recull de contes "Friday Black" de Nana Kwame. Són contes amb una imaginació desbordant, que creuen ficció i realitat, amb estructures precises i un gran ús del llenguatge. També m'hauria agradat escriure "Les gratituds", de Delphine de Vigan. Per la senzillesa, la profunditat, el llenguatge i els grans personatges.

14-Quin personatge literari li hagués agradat crear i perquè?

Hi ha molts personatges literaris que m'hauria agradat crear. Molts. Però ara em ve al cap l'Amelia, la protagonista de "La

balada del cafè trist", de Carson McCullers. Es tracta d'una dona que regenta una tenda en un poblat del sud dels estats Units i que s'enamora d'un geperut que li assegura que és el seu cosí. El personatge d'ella és ple de matisos. Em suggereix afecte, tristesa, desesperança, soledat, amor, fortalesa, determinació, fragilitat... és una dona fascinant i plena de matisos.

15-Alguna fórmula per atreure lectors?

Cap ni una.

16- Quin novel·la no faltaria mai en la seva biblioteca?

"Mecanoscrit del segon origen" de Pedroló, "Cròniques de la veritat oculta" de Calders, algunes novel·les de la Rodoreda i també tots els autors i autores que he citat abans.

17-Recorda alguna anècdota viscuda com a autora?

Moltes. I les més emocionants sempre són amb els nens. La novel·la "Wolfgang", per exemple, m'ha donat molt alegries. Nens i nenes que han estat abandonats pels seus pares que se m'acosten i m'expliquen la seva història, nens i nenes que tenen coeficients extraordinaris i que se senten reconeguts amb el personatge. Nens i nenes que em regalen dibuixos, escrits, poemes, que han fet curmetratges sobre el personatge... la fascinació dels nens o joves davant les històries que els toquen la fibra no deixa de sorprendre'm. Escriure per nens i joves és molt gratificant.

18- Ser escriptora és....

(També depèn de l'època i del moment. Ser escriptora és una alegria, però també pot ser un patiment, i també és un somni, i un maldecap, i un honor, i un camí, i un sentit profund que he decidit que jo dono a la vida... i tantes i tantes coses alhora!).

19-Un consell per a futurs escriptors?

Llegir molt i deixar anar la imaginació. I sobretot gaudir de la lectura!

20-Com li agradaria ser recordada?

No tinc cap necessitat de ser recordada. Cap ni una. Però sí que m'agradaria que algú es recordés de les meves històries o d'alguns dels meus personatges. Si hi ha algú que s'ha sentit commogut per algun dels meus personatges ja em sento més que afortunada. Arribar al cor dels lectors. Quan això passa és preciós.

12è PREMI L'ILLA DELS LLIBRES

*"Ràbia" de
Sebastià Alzamora*

Email: info@illadelllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM